

Thea Zoeteman-Meulstee

*Zomerbloei*ers

Citerreeks

1

Met haar handen vol boodschappen komt Jojanneke thuis. Ze heeft het warm. Ze blaast enkele plukken haar uit haar gezicht weg en zet haastig een zware boodschappentas op het stoepje voor de deur. Poekie de poes komt aanlopen en geeft kopjes langs haar benen.

‘Nu even niet, Poek,’ mompelt ze.

Ze zoekt in de zak van haar zomerjack naar de huissleutel. Helaas voelt ze een gat en de sleutel is tussen haar voering gegleden. Ook dat nog!

De andere tas komt naast het dito exemplaar te staan zodat Jojanneke nu haar beide handen vrij heeft. Wat een gedoe!

De sleutel is niet te vinden. Ze zou hem toch niet verloren hebben?

Ze trekt haar jas uit en gaat de hele voering langs. En ja, dan voelt ze iets hards. Dat is hem.

Nu moet ze de sleutel richting het gat van haar jaszak zien te werken. Met enige inspanning heeft ze eindelijk de sleutel op de goede plek. En dan is het nog maar een kleine moeite om dat ding door het gat heen te peuteren.

Straks maar meteen maken. Ergens onder in de kast moet nog een naaidoos staan. Zo handig is ze niet met naald en draad, maar dit kan een kind nog wel, denkt ze.

Als ze de deur geopend heeft, laat ze hem meteen wagenwijd openstaan. Het is nog voorjaar, begin mei. Maar nu de zon zo stralend in de blauwe lucht staat, is het onverwachts warmer dan normaal voor de tijd van het jaar.

Jojanneke schuift de zware tassen naar binnen. Ze beseft opeens dat ze te veel boodschappen heeft gehaald. Het is wennen voor haar sinds ze een paar dagen alleen woont.

In gedachten verzonken ruimt ze alles in de kastjes. Waspoeder, afwasmiddel, brood, melk, koekjes, groente, aardappels en vlees. Ze kan voorlopig vooruit. Dat scheelt weer in tijd. De rest van de week hoeft ze geen boodschappen meer te doen.

Ze vouwt de lege tassen op en schuift die tussen een opening van een keukenkastje en de muur. Poekie strijkt opnieuw langs haar benen.

‘Je bent ondeugend,’ spreekt Jojanneke de kat vermanend toe. ‘Jij hebt vast eten gehad bij je baasje. Je bedelt om kattensnoepjes. Nou, vooruit, ik zal eens kijken of ik nog iets in het keukenkastje heb.’

Terwijl ze naar het doosje zoekt, vraagt ze zich in stilte af of ze niet lijdt aan een bepaalde tic nu ze alleen is. Normaal praat ze nooit tegen een dier. Althans, niet in haar eentje hardop. Sinds Amanda hier niet meer woont, is Poekie het enige levende gezelschap dat af en toe eens bij haar komt buurten.

Amanda... Haar vriendin vanaf de basisschool. Ze hebben altijd samen opgetrokken en vijf jaar in dit huisje gewoond. Het huisje dat bij het echtpaar Verbeek op het erf staat en van wie ze het samen huurden.

Afgelopen vrijdag is Amanda getrouwd. Met Marten, haar geliefde boer met wie ze inmiddels twee jaar verkering had.

In gedachten ziet Jojanneke het bruidspaar voor zich. Amanda in het wit. Een sluier, veel kant, een wijde rok en een sleepje. En ook nog een prachtig boeket. Ze straalde naast Marten. En Marten deed het niet minder. Hij zag er bijna vreemd uit in zijn donkerblauwe pak. Ze is Marten altijd gewend in een overall. Meestal vuil omdat hij dagelijks tussen de koeien en op het land bezig is. Marten in pak, het stond hem goed. Ze waren een plaatje samen.

Jojanneke glimlacht en pakt nog eens de bedankfoto die ze op de kast heeft gezet. Ze is benieuwd naar de reportage. Het zal vast mooi zijn!

Ze mist Amanda meer dan ze zeggen kan. Het is ongewoon stil hier in huis. Terwijl het regelmatig gebeurde dat ze ook alleen was omdat Amanda nog moest werken of bij Marten was. Nu is het anders. Het is definitief en dat voelt ze.

Jojanneke zet de foto weer terug en besluit vast aan het eten te beginnen. Ook dat is veranderd sinds ze alleen is. Ze vindt het eigenlijk te veel moeite om voor zichzelf alleen te koken. Maar ze beseft ook dat het niet goed is om iedere dag een boterham met een gebakken ei te eten of een blik soep te openen. Ze neemt zichzelf voor om minimaal drie keer in de week voor zichzelf een behoorlijke maaltijd klaar te maken.

Poekie strijkt opnieuw met zijn kopje langs haar benen.

‘Nee Poek, je hebt je snoepjes gehad. Nu naar buiten.’

Ze pakt het beestje op en zet hem buiten op het straatje. Even koestert Jojanneke zich in de warme zonnestralen. Een melancholiek gevoel komt over haar. Alsof een mooie periode voorbij is en nooit meer terugkomt. Ze schudt haar hoofd alsof ze die dwaze gedachten wil weg schudden. Amanda zal altijd haar vriendin blijven, al is de situatie veranderd. Volgende week zal ze haar bellen. Eerder niet. De eerste weken zijn voor Amanda en Marten samen. Daar wil ze op geen enkele manier tussen komen.

Waarom voelt ze zich opeens zo alleen?

Ze gaat weer naar binnen en pakt het gehakt uit de koelkast. Bezig zijn. Dat is de beste remedie om vervelende gedachten de deur uit te krijgen.

‘We moeten de wieg iets meer naar het raam draaien. De baby heeft het daglicht nodig om de gele kleur weg te krijgen.’

Jojanneke kijkt naar de kraamvader die een beetje onzeker met zijn vingers door zijn krullen kamt.

‘Is het gevaarlijk?’

Jojanneke slikt een lach weg. Al die onervaren vaders, je zou er een boek over kunnen schrijven.

‘Gevaarlijk is het niet, maar ik maak er natuurlijk wel een melding van bij de verloskundige. In het ergste geval moet de baby naar het ziekenhuis om enkele dagen onder de blauwe lamp te liggen.’

De jonge vader kijkt Jojanneke geschrokken aan. ‘Je denkt toch niet dat Nathannetje...’

Jojanneke bijt op haar lip en buigt zich snel over de wieg.

‘Ik zei al dat het in het ergste geval voor zou kunnen komen. Ik denk niet dat Nathan naar het ziekenhuis hoeft.’

Ze draait de wieg zo dat de kleine Nathan in het volle licht van buiten ligt. Ziezo, de wiegengordijntjes nog iets verder opzij en dan zal het vast goedkomen.

‘Het komt vaker voor bij te vroeg geboren kinderen dat ze een gele

kleur krijgen,' stelt Jozanneke de vader verder gerust. 'Het heeft er alles mee te maken dat de lever nog niet functioneert zoals het zou moeten. Maar het is echt niets verontrustends.'

De jonge vader kijkt haar aan alsof hij haar woorden maar half gelooft. Hij buigt zich nog eens over zijn kind heen en zijn ogen staan bezorgd. Jozanneke vindt het tijd om zich met de moeder te gaan bemoeien.

Nathan is het eerste kindje van Sander en Lieke Velthuijs. Ze kent Lieke nog van school. Ze hebben enkele jaren bij elkaar in de klas gezeten en het was een leuke verrassing om elkaar op deze manier terug te zien.

Ook Lieke moet natuurlijk gerustgesteld worden wat betreft de gele kleur van haar zoontje. Ze is erg verzwakt door de zware bevalling die ze een dag daarvoor heeft moeten doorstaan en kan emotioneel weinig hebben.

Uit ervaring weet Jozanneke dat het krijgen van het eerste kind de meeste onzekerheid meebrengt. Voor alle jonge ouders is deze ervaring splinternieuw en drukt de verantwoording soms zwaar. Als er meerdere kinderen komen, weten ze al hoe het gaat en voelen ze zich zekerder.

Ze duwt een extra kussen in Liekes rug en geeft haar een bordje met klaargemaakt fruit.

'Eerst de vitaminevoorraad aanvullen,' zegt ze glimlachend. 'En over Nathan hoef je je geen zorgen te maken. Hij is verder zo gezond als een vis. Die gele kleur zal met enkele dagen weggetrokken zijn.'

Als Jozanneke aan het einde van de dag haar tas pakt en met enkele adviezen voor de baby wil vertrekken, houdt de kraamvader haar nog even tegen.

'Kan het vannacht niet erger worden met Nathannetje?' vraagt hij. 'Wat moeten we doen als die gele kleur erger wordt?'

'Ik denk niet dat dat zal gebeuren,' antwoordt Jozanneke geduldig. 'De verzorging is verder hetzelfde als gisteren. Lieke moet hem om de drie uur voeden. 's Nachts moet je hem alleen pakken als hij zelf komt. Anders laten liggen. Verder niets bijzonders. Ik ben morgenochtend om acht uur weer hier.'

Als ze de deur achter zich dichtdoet, moet ze weer glimlachen om dat ‘Nathannetje’. Niet te hopen dat Sander dat blijft zeggen tot zijn zoon achttien is. Stel je voor!

Ze loopt de drie trappen af en telt onbewust de treden. Tien, elf, twaalf. Volgende trap: één, twee, drie... Dan nog een trap. In totaal zesendertig treden. Belachelijk dat ze dat onthoudt.

Als ze buiten komt, kijkt ze naar de grijze lucht. Het is droog. Nu maar hopen dat morgen de zon doorbreekt. Dat is nog beter voor Nathannetje...

Ze grinnikt.

Als ze de volgende dag opnieuw bij de familie Velthuijs binnenkomt, doet een opgewekte vader de deur voor haar open.

‘Goedemorgen. Nathannetje ziet er al veel beter uit dan gisteren. Die gele kleur is stukken minder. Wil je kijken of wij het goed gezien hebben?’

Jojanneke loopt achter de kraamvader aan naar de babykamer. Het blijkt dat de gele kleur inderdaad minder is dan gisteren.

‘Laat de wieg vandaag ook maar zo staan,’ raadt Jojanneke aan. ‘Als die gele kleur morgen helemaal weg is, kan de wieg weer goed gedraaid worden.’

Het wordt een drukke dag voor Jojanneke. Er komt veel kraamvisite en ook enkele opa’s en oma’s die naar hun achterkleinzoontje komen kijken.

Als Jojanneke de koffie en de beschuit met muizen voor de bezoekers neerzet, voelt ze een onderzoekende blik van een van de oma’s. Als ze even later de vuile kopjes en schoteltjes ophaalt, merkt ze dat de oma haar opnieuw opmerkzaam opneemt. Het geeft Jojanneke een onbehaaglijk gevoel. Er is toch niets bijzonders aan haar? Als dat zo was, zouden ál die mensen wel naar haar kijken. Maar ze zijn druk met elkaar in gesprek en bekijken de eerste foto’s van Nathan.

Als Jojanneke even later in de keuken bezig is, komt de oudere dame de keuken in. Ze steekt vriendelijk haar hand naar Jojanneke uit. ‘Ik meen jou ergens van te kennen, maar ik weet niet waarvan.’

Jojanneke droogt haastig een natte hand af aan een handdoek.

‘Ik ben Jojanneke Blom en ik woon in het huisje achter de familie Verbeek.’ Ze noemt het adres en de oudere vrouw kijkt haar verrast aan.

‘Nu begrijp ik het. Ik heb je daar weleens gezien. Mevrouw Verbeek is mijn zus.’

Nu is het Jojannekes beurt om verrast te kijken. En ja, ze ziet ook bekende trekken in het gezicht van deze vrouw. Ze lijkt op mevrouw Verbeek.

‘Mijn zus vertelde me dat je alleen woont nadat je vriendin is getrouwd,’ gaat ze verder. ‘Fijn voor je dat het voor een kort poosje is.’

‘Een kort poosje?’

‘Weet je niet dat er een medehuurder komt? Oeps, dan heb ik waarschijnlijk voor mijn beurt gepraat. Het is een kleinkind van haar vriendin die bij je komt wonen.’

‘Ik weet nog van niets,’ reageert Jojanneke verbijsterd. ‘Weet u zeker dat het doorgaat?’

‘Ja, het gaat door. Corrie was zo enthousiast. Ze was zo blij dat ze René aan woonruimte kon helpen. Ja, ik kom!’ Ze knikt haastig naar haar man in de gang, tikt dan met een vinger op haar horloge en gaat verder: ‘Ik moet gaan. Mijn man staat al te wachten. Misschien zien we elkaar binnenkort nog weleens. Veel plezier met je werk. Dag!’

Weg is mevrouw De Korte. Jojanneke staart haar verbijsterd na.

Het nieuwtje van de medeverhuurder slaat bij haar in als een bom. Ze wil dit niet. Een vreemde... Had er niet overlegd kunnen worden? Nu moet ze het op deze manier te weten komen. Mevrouw De Korte klonk wel heel overtuigd.

René. Een man. Het zal niet waar zijn. De schrik en onrust vliegen Jojanneke naar de keel.

Dit is onmogelijk. Dit moet een vergissing zijn. Of het is opeens niet in orde in de bovenkamers van het echtpaar Verbeek?

Als in trance doet ze de rest van de dag haar werk. Ze kan haar gedachten er moeilijk bij houden.

Als ze aan het eind van de middag naar huis rijdt, weet ze wat haar te doen staat. Eerst bij de Verbeeks naar binnen en vragen of het verhaal

van mevrouw De Korte klopt. Zo ja, dan zal ze hun eens goed laten weten dat ze het hier niet mee eens is en dat dit dus niet doorgaat! Zowaar als zij Jojanneke Blom heet!

Helaas blijken de beide mensen niet thuis te zijn. Na vergeefs bellen en op de ramen kloppen, weet Jojanneke niet beter te doen dan bij haar eigen huis naar binnen te gaan en het eten klaar te maken. Ondanks de schrik voelt ze haar maag knorren. Ze gaat zo snel mogelijk aan de slag en besluit om het vanavond nog maar eens te proberen!

De rest van de avond blijft het donker en gesloten bij de familie Verbeek. Jojanneke voelt de onrust en verontwaardiging met de minuut groter worden. Ze pakt haar mobieltje, legt hem weer neer. Kon ze maar even met Amanda praten. Zij zit nu met Marten heerlijk op Ameland. Het is haar van harte gegund en ze zal haar met haar problemen niet lastigvallen. Maar de behoefte om er met iemand over te praten is heel groot. Haar moeder? Nee, die ziet meteen leeuwen en beren. Haar zus Martine misschien, of haar jongste zusje Bianca? Nee, ook niet. Bianca zou er alleen de humor van inzien en voorbijgaan aan de schrik en de zorg die zij, haar zus, hiervan heeft. Martine loopt met haar hoofd in de wolken omdat er nu serieuze plannen zijn om de trouwdag te gaan regelen, nu zij en Geert een huis hebben gekocht.

Jojanneke schudt haar hoofd en zucht diep. Haar mobiel legt ze op de tafel.

Misschien blijkt het van die René een grote vergissing te zijn en heeft mevrouw De Korte het verkeerd begrepen van haar zus.

Amanda schuift de volle koffer voor zich uit de keuken in. Marten heeft die zojuist bij de deur neergezet en is weer terug naar de auto om de rest van de spullen te pakken.

Zo meteen maar gelijk een was aanzetten, bedenkt Amanda. Van vijf warme dagen heb je samen nog een flinke vuile was verzameld.

Ze schuift de koffer nog wat verder in de hoek en komt dan overeind. Een losse haarpiek schuift ze haastig achter haar oor. Ze is thuis!

Met een gretige blik kijkt ze de grote woonkeuken door. Daarna

loopt ze naar de kamer. Die heeft in de tijd voor hun huwelijk de nodige veranderingen ondergaan. Een grote erker met openslaande deuren is aan de achterkant van de kamer gemaakt. De ramen die in de zijmuren zaten, zijn vervangen door grotere exemplaren, zodat ze veel ruimer uitzicht hebben over de weilanden waar het vee graast.

De kamer is verder ingericht met grenen meubels die ze samen met Marten heeft uitgezocht. De nieuwe laminaatvloer glanst haar tegen. De muren zijn hier en daar nog kaal. Er komt een vergroting van een van hun trouwfoto's te hangen. Die moet nog besteld worden.

Opeens voelt ze twee armen om zich heen en een stem zegt teder in haar oor: 'Wat staat mijn vrouwtje hier rond te kijken?'

Amanda draait zich om in de armen van haar man en kijkt hem stralend aan.

'O Marten, het is alsof ik dit alles droom. Knijp eens in mijn arm.'

Marten lacht. 'Dat zal ik niet doen. Je zegt altijd dat ik van die harde knuisten heb.'

'Ja, dat is zo. Maar die harde knuisten kunnen ook heel zacht zijn.'

Marten trekt haar dicht tegen zich aan. 'Ben je gelukkig?' fluistert hij in haar haren.

Amanda knikt. 'Ja, o ja. En jij, Marten?'

'De gelukkigste man van de hele wereld!'

Wat later zitten ze tegenover elkaar aan de tafel, elk met een mok koffie en een broodje.

'Het waren heerlijke dagen op Ameland, Marten,' zegt Amanda. 'Die zullen voor mij altijd fijne herinneringen blijven.'

'Had je niet liever langer met vakantie gewild en naar het buitenland willen gaan?' vraagt Marten.

'Hè ja, een week of drie naar Mallorca of zo. Of de Canarische Eilanden. Of eh...'

Marten kijkt haar een beetje beteuterd aan. 'Ik had het je graag gegund. Maar je begrijpt dat ik niet lang van de boerderij weg kan blijven. Ik was al blij dat Krijn het zolang voor me waar wilde nemen en dat Stefan ook bij wilde springen, als hij tijd had.'

'Marten!' Amanda schiet in de lach. 'Ik dacht dat jij me nu toch wel

goed kende? Al zaten we samen drie dagen in een hutje op de hei, dan was het me nog goed. En die vijf dagen op Ameland was voor mij één groot feest.’

Martens ogen lichten op en met zijn hand doet hij een uithaal naar haar. ‘Jij heks. Ik dacht echt even dat je verlangde naar iets buitengewoons. Dat wil niet zeggen dat het er nooit in zal zitten om een lange, verre reis te maken. Er is heus wel vervanging te regelen. Maar op dit moment lukte het echt niet. Voor Krijn was dit weekje net lang genoeg. Hij heeft de laatste tijd rugklachten, dus ik vond het al geweldig dat hij deze dagen wilde bijspringen. Voor Stefan kwam langer dan een week ook heel slecht uit, want...’

Amanda schiet in de lach: ‘Stop met die verontschuldigheden! Ik ben niet met jou getrouwd om lange en verre vakanties te maken, hoor. Ik ben al heel snel tevreden. Als we maar samen kunnen zijn. En nogmaals: ik vond het heerlijk op Ameland.’

Ze droomt weg. Ze ziet zichzelf weer met Marten over de stranden van het eiland lopen. De grijsblauwe zee met de witte koppen. De aanrollende golven op het gele strand. De strakblauwe lucht met hier en daar een witte, donzige wolk. De stralende zon.

Amanda zucht diep. Het was heerlijk. Ze heeft daar zo genoten. De eerste week van haar huwelijk was een prachtige start en ze hoopt dat er nog heel veel jaren mogen volgen.

Na de lunch loopt Marten weer naar de stallen. Het werk op de boerderij laat nu eenmaal niet op zich wachten. Amanda kijkt op de klok. Het is inmiddels alweer halftwee. Maar ze heeft gelukkig de hele middag nog. Eerst de koffer uitpakken en een was aanzetten.

Alles ruikt zo heerlijk nieuw in huis. De verse verflucht kan ze nog bijna ruiken. Boven ligt er vloerbedekking. Dat ruikt ook zo heerlijk. De wasmachine zal ze nu voor het eerst gebruiken.

Ze zijn de maandag na hun huwelijk al vertrokken.

Terwijl Amanda de was in de machine propt, gaan haar gedachten terug naar een week geleden. Hun trouwdag was een prachtige dag. De zon liet zich de hele dag zien en ze genoot van alles. Een dag om nooit

meer te vergeten. De plechtigheden op het gemeentehuis en later in de kerk waren indrukwekkend. En de trouwtekst die ze meekregen was een extra cadeau voor haar.

Exodus 33:15. Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken!

Ze wil die graag aan de muur, maar eerst eens kijken hoe ze dat het beste aan kan pakken. Misschien eens bij een boekhandel informeren of zelf creatief aan de slag gaan.

Heerlijk was het om al haar familie en vrienden om zich heen te hebben. En ook heerlijk was het dat de ouders van Marten er zo ontspannen bij konden zijn. Dat was drie jaar geleden wel heel anders. Toen hadden Marten en zijn vader zo'n afschuwelijke ruzie, dat de rest van de familie eronder leed. Gelukkig is het allemaal weer rechtgetrokken. Helaas was er wel een naar ongeluk met Martens vader aan voorafgegaan. Amanda huivert als ze nog aan die momenten terugdenkt. Ze was er getuige van dat haar schoonvader werd aangevallen door een stier. Door haar gillen was het beest afgeleid. Het gevolg was wel dat zij, Amanda, het doelwit was geworden van dat grote beest. Gelukkig kon ze zich heel snel achter de deur van de naastgelegen schuur verschuilen. Die momenten waren de vreselijkste van haar leven geweest. Ze had voor haar leven gevreesd. Vooral toen ze die snuivende, woedende stier telkens tegen die deur hoorde bonken. Het is gelukkig goed afgelopen, maar aan die momenten denkt ze niet graag meer terug.

Haar schoonvader werd opgenomen in het ziekenhuis. Aanvankelijk werd ook voor zijn leven gevreesd. Gelukkig mocht hij weer opknappen, maar het heeft hem wel een crisis in zijn leven bezorgd. Mede door haar toedoen is hij uiteindelijk overstag gegaan en heeft hij het goedge maakt met Marten. Ook dat vergeet ze nooit meer.

Sindsdien is Marten weer teruggekomen op de boerderij en heeft het werk van zijn vader overgenomen. Haar schoonouders hebben zich inmiddels teruggetrokken in een huis ergens aan de rand van het dorp waar ze nu rustig leven.

De boerderij heeft een grondige renovatie ondergaan en nu genieten ze samen van al dit nieuwe.

Amanda heeft inmiddels de wasmachine aangezet en een zacht gezoem vult de badkamer.

De lege wasmand schuift ze ernaast op de vloer, en genietend blijft ze nog even staan. Ook hier is alles opgeknapt. Een ligbad, een nieuwe douchecabine, wastafel en toilet. De muren zijn opnieuw betegeld in zachte, frisse kleuren. Van ieder vertrek hier op de boerderij kan ze genieten.

Als ze weer naar beneden loopt, gaan haar gedachten naar haar vriendin Jojanneke met wie ze vijf jaren heeft samengewoond in het huisje van de familie Verbeek.

Jojanneke... hoe zou het met haar gaan? Het zal vast wennen voor haar zijn om daar nu alleen te wonen. Ze zal haar heel snel bellen. Of nog beter: naar haar toe gaan. Morgen is het zaterdag. Ja, dat kan best. Zover ze weet heeft Jojanneke er een kraamgezin op zitten en is ze nu enkele dagen vrij. Als ze morgen maar thuis is. Ja, dat doet ze! Ze gaat Jojanneke verrassen. En dan neemt ze gelijk de USB-stick mee, waar al enkele foto's van de trouwdag op staan die door familie en enkele vrienden zijn gemaakt. Op de foto's van de fotograaf moeten ze nog even wachten.

2

Amanda tikt het nummer van Jojanneke in en wacht tot ze verbinding krijgt. Het is vijf uur in de middag en waarschijnlijk is Jojanneke inmiddels thuis uit haar werk.

Ze staat voor het keukenraam en kijkt naar buiten. De zon laat haar stralen gaan over het erf en de stallen. Marten is bezig de koeien uit het weiland te halen voor het melken en zij heeft nu een rustig moment. Met koken moet ze nog even wachten, want voordat ze aan tafel kunnen, zijn ze anderhalf uur verder.

Ze popelt ondertussen om haar vriendin te vertellen over de heerlijke midweek die Marten en zij op Ameland hebben gehad.

‘Met Jojanneke.’

‘Ha Jo, met Amanda. Hoe staat het leven daar bij de Verbeeks?’

‘Amanda! Hoe is het met jou? En met Marten? Jullie zijn weer terug, begrijp ik. Hebben jullie het leuk gehad? Vertel!’

Amanda lacht. ‘Het was een geweldige week, Jo. Een prachtig eiland. Een aanrader. Moet je ook eens naartoe gaan. Maar ik ben ook wel blij dat ik weer thuis ben.’

Thuis... Het klinkt Jojanneke nog een beetje onwennig in de oren. Tot vorige week was Amanda’s thuis nog hier, bij haar. Ze slikt opeens als ze denkt aan die onbekende René.

Het blijkt dat het echtpaar Verbeek twee dagen op familiebezoek is. Ze zag vanmorgen pas het briefje bij haar op de mat. Stom dat ze dat niet eerder had ontdekt. Nu moet ze geduld hebben en dat valt niet mee. Dat de Verbeeks juist nu enkele dagen weg zijn! Het is om uit je vel te springen!

‘Jo! Hoor je me wel?’

‘O... eh... sorry. Ik was even in gedachten.’

‘Het gaat toch wel goed met je?’

‘Jawel, maar ik zit met een probleem. Ik...’

‘Vertel.’

‘Eigenlijk wil ik jou daar niet mee opzadelen. Net getrouwd, een

leuke week gehad. En dan kom ik met mijn zorgen. Vertel jij eerst maar. Over je trouwdag. Wat een prachtige dag was dat, hè? En wat is die omgevlogen. Jullie zagen er allebei zo stralend uit. En het was het mooiste weer dat je je maar wensen kon.’

Meer hoeft Jojanneke niet te zeggen. Amanda is de eerste tien minuten aan het woord en Jojanneke luistert met een glimlach.

Toch blijkt dat Amanda niet vergeten is dat Jojanneke ergens mee zit, want nadat ze een poos aan het vertellen is geweest, vraagt ze: ‘Nu jij, Jojan. En er niet omheen draaien. Ik wil weten wat er aan de hand is. Kun je niet wennen alleen?’

Dan vertelt Jojanneke wat ze kortgeleden van de zus van mevrouw Verbeek gehoord heeft.

‘Dat ze dat achter mijn rug om hebben geregeld vind ik niet prettig,’ zegt Jojanneke verontwaardigd. ‘Want dat hadden ze ook met mij kunnen bespreken. Uiteindelijk moet ik het wel met die medebewoonster kunnen vinden. Maar het is een man, Amanda. Hij heet René. Ik wil dit niet. Ik snap niet hoe die mensen het in hun hoofd konden halen om mij in dit huis op te zadelen met een man.’

Het blijft even stil. Dan zegt Amanda: ‘Weet je het wel zeker? Heeft die zus van mevrouw Verbeek zich niet vergist?’

‘Nee. Ze klonk heel overtuigd. En tot overmaat van ramp zijn de Verbeeks twee dagen weg op familiebezoek. Het kan niet slechter uitkomen. Ik moet met hen praten.’

‘Ik snap dat je hiermee zit,’ zegt Amanda. ‘Zodra ze thuis zijn, moet je er meteen op afstappen. Doen, Jo. En duidelijk laten merken dat je hier niet mee akkoord gaat.’

‘Wees maar niet bang. Ik ben niet op mijn mondje gevallen.’

Amanda lacht. ‘Zo ken ik je weer. Je houdt me op de hoogte, hè?’

Amanda laat er geen gras over groeien. Ze wil Jojanneke zien en spreken. Bovendien heeft ze een USB-stick vol met foto’s van hun trouwdag. Jojanneke vindt het vast leuk om die te zien.

Als Amanda de volgende dag bij het huisje aankomt, is het alsof ze niet is weg geweest. Dit hier is haar zo vertrouwd. Hier heeft ze

vijf jaar gewoond met Jojanneke.

Poekie komt aanlopen. Amanda pakt hem meteen op. ‘Ha, die Poek. Zelfs jou heb ik gemist. Maar je ziet er goed uit. Je hebt je goede leven-tje zonder mij gewoon voortgezet, zie ik.’

Ze zet de kat weer op zijn vier pootjes terug en voelt dan aan de klink. Op slot. Een gevoel van teleurstelling trekt door haar heen. Tegelijk pakt ze zichzelf aan.

Als ze van tevoren niet laat weten dat ze komt, kan ze verwachten dat de vogel gevlogen is.

Even gluurt ze nieuwsgierig door de ramen. Alles is nog precies hetzelfde. Jammer dat ze niet naar binnen kan. Ze heeft de sleutel aan het echtpaar Verbeek moeten teruggeven. Jojanneke heeft daar nog op gemopperd.

‘Belachelijk! Alsof je een vreemde geworden bent, zodra je getrouwd bent. Bovendien ben ik toch je vriendin? Als het aan mij lag, kun je altijd bij me binnenlopen. Dag en nacht.’

Amanda glimlacht als ze die woorden van Jojanneke in haar herinnering brengt. Onwillekeurig zoekt ze in haar jaszak naar de sleutel die er niet meer in zit. De vertrouwde sleutel van het huisje.

Haar ogen zoeken naar het bordje boven de deur. ‘Ons Kasteel’. Het hangt er nog steeds. Met een weemoedige glimlach loopt Amanda weer terug naar haar fiets. Het is mooi weer en geen straf om een lekker stuk door de polder te fietsen. Terug naar de boerderij dan maar. Volgende week zal ze het opnieuw proberen.

Jojanneke kijkt de kamer rond. Bijna alles is donkerbruin. Het bankstel ook met grote, crème gekleurde bloemen. Over de tafel ligt een pers en je struikelt bijna over de kleedjes die her en der liggen. Die zijn crème. In de vensterbank staan bruine potten met planten op een rij. En aan de muur hangt een schilderij van een huis in de polder.

Ze kijkt naar het echtpaar Verbeek dat tegenover haar zit. Ze zijn net thuis, de koffer staat nog in de kamer. Maar dat kan haar niet schelen. Ze wil niet langer wachten met praten. Ze kijkt naar hen. Hun gezichten zijn in de jaren dat ze hier woont, vertrouwd geraakt. De man is kaal

en heeft bruine ogen. Zijn gezicht zit vol rimpels en hij doet haar denken aan een goedge buldog. Mevrouw Verbeek heeft kortgeknipt grijs haar en grijze ogen achter een ouderwets montuur. Ze kijken Jojanneke vragend aan.

‘Je ziet dat we net terug zijn van een tweedaags familiebezoek,’ begint mevrouw Verbeek. ‘Ik begrijp dat je niet zomaar komt. Dus vertel maar...’

‘Dat zou u kunnen raden,’ reageert Jojanneke met ingehouden boosheid. ‘Ik kreeg te horen dat ik, zonder overleg met mij, een medebewoner zal krijgen.’

‘Het huisje is van ons,’ zegt mevrouw Verbeek nadrukkelijk. ‘In dat geval heb jij er niets in te zeggen.’

‘Dat mag dan helemaal waar zijn,’ antwoordt Jojanneke, ‘maar ik vind het heel jammer dat jullie dit niet met mij vooraf hebben besproken. Ik moet het wel met die ander kunnen vinden. We zullen letterlijk door één deur moeten gaan. Stel dat het absoluut niet klikt, wat dan?’

‘Waarom zou het niet klikken?’ vraagt mevrouw Verbeek zich hardop af. ‘Jij bent geen type dat ruzie zoekt. Daar heb ik wel aan gedacht.’

‘Dat heeft er niets mee te maken,’ schiet Jojanneke boos uit. ‘U begrijpt me niet of wilt me niet begrijpen. Ik zal met die persoon aan dezelfde tafel moeten eten. Ik moet overleggen wat voor boodschappen we in huis zullen halen. Kortom: alles moeten we samen doen omdat we een gezamenlijke keuken en eethoek hebben. Zelfs de badkamer moeten we delen. U begrijpt toch wel dat we enorm op elkaar aangewezen zullen zijn? Dan moet het op z’n minst tussen ons klikken.’

‘Ik denk dat jij problemen maakt die er niet zijn,’ vindt mevrouw Verbeek.

Jojanneke ontploft bijna. ‘Ik problemen maken? Eerder andersom! U had mij van tevoren kunnen vertellen dat u iemand zocht die in Amanda’s plaats zou komen. Dan had ik ook rond kunnen kijken en was het allemaal misschien wel anders gelopen. En dan nog iets...’

Jojanneke haalt diep adem. ‘Hoe komt u erbij om het huis aan een man te verhuren? Ik dénk er niet over om samen met een man hier te gaan wonen. Dat is te absurd.’

Meneer Verbeek kucht en wil iets zeggen, maar zijn vrouw valt hem in de rede.

‘Van wie heb je dit gehoord?’

‘Van uw zus,’ vertelt Jojanneke openlijk. ‘Uw zus was op kraamvisite op het adres waar ik werkte.’

‘Aha, nu snap ik het. En zij vertelde dat wij het huis aan een man zouden verhuren?’

‘Dat was duidelijk genoeg. Hij heet René.’

Tot Jojannekes verbazing komt er een glimlach op het gezicht van mevrouw Verbeek. Haar man staart uit het raam, waardoor Jojanneke zijn gezichtsuitdrukking niet kan zien.

‘Heb je er niet bij nagedacht dat René ook een meisjesnaam kan zijn?’ vertelt mevrouw Verbeek. ‘Renée met twee é’s.’

Verbluft kijkt Jojanneke naar de oudere vrouw tegenover zich.

‘Maar... maar...’ stottert ze. ‘Het is dus een vrouw?’

‘Ja, natuurlijk. Wij snappen toch ook wel dat je niet met een man onder één dak kunt samenwonen.’

Jojanneke voelt een gevoel van opluchting door zich heen gaan. Niet dat het probleem is opgelost, want ze is het nog steeds niet met de gang van zaken eens. Maar de helft van een olifant is door dit nieuwtje van haar schouders afgewenteld.

‘Renée is drieëntwintig,’ vertelt mevrouw Verbeek. ‘Ze is de kleindochter van mijn vriendin en ze zocht naar woonruimte. We zijn blij haar op deze manier te kunnen helpen. Ze is een alleenstaande vrouw. Ze werkt sinds kort in een supermarkt hier niet ver vandaan. We hopen dat jij het met haar kunt vinden.’

‘Of zij met mij,’ kan Jojanneke het niet nalaten geïrriteerd op te merken. ‘Ik snap dat we de zaken niet zomaar terug kunnen draaien, maar ik ben het hier absoluut niet mee eens.’

Ze staat op. Het heeft geen zin om hier nog langer te blijven zitten. Ze wil alleen zijn en nadenken. ‘Wanneer komt ze?’

‘Volgende week zaterdag,’ antwoordt mevrouw Verbeek. ‘Maar waarschijnlijk zie je haar al eerder omdat ze alvast wat spullen over wil brengen.’

‘Ik vind dit belachelijk,’ zegt Jojanneke nog. ‘Hoe hebt u dit kunnen doen!’

Zonder verder antwoord af te wachten, loopt ze de kamer uit en trekt de buitendeur achter zich dicht.

Woedend is ze. Ze heeft het gevoel alsof er met haar gesold wordt. Ze is een volwassen vrouw. Snappen deze mensen dan niet dat zij met die vrouw onder één dak moet gaan wonen en dat ze dagelijks op elkaar aangewezen zijn? Hadden ze haar in deze beslissing niet moeten betrekken en kennis laten maken met deze vrouw? Dat was toch niet te veel gevraagd?

Als ze haar eigen sleutel tevoorschijn haalt om haar deur te openen, wordt haar blik opeens getrokken naar iets wat op de mat ligt.

Ze raapt het op en tot haar verbazing ziet ze dat het een USB-stick is. Hoe komt die hier en wat staat erop?

Voor een moment vergeet ze het vervelende nieuwtje van het echtpaar Verbeek en ze haast zich naar binnen. Snel start ze de computer op en ze stopt de USB-stick aan de zijkant erin.

Even later weet ze het. Trouwfoto’s van Marten en Amanda. Amanda is hier geweest! Wat jammer dat zij net bij de Verbeeks zat. O, wat baalt ze hiervan!

Ze moet het Amanda laten weten dat ze weer thuis is en dat ze die stick heeft gevonden. Want natuurlijk merkt Amanda dat ze het ding kwijt is en daar zal ze flink van schrikken. Haar trouwfoto’s zijn uiteraard kostbaar. Waarschijnlijk is de stick uit haar jaszak gevallen.

Meteen alvast een berichtje verzenden, dan is Amanda in ieder geval gerustgesteld.

O, wat baalt ze dat ze precies bij de Verbeeks zat. En dan ook nog om zo’n snertnieuwtje te horen.

Ze ziet verschrikkelijk tegen volgende week op.

Renée heet dat mens. Welke vrouw heet er Renée? En ze heeft nog geen idee hoe ze eruitziet en nog minder hoe ze is. Misschien is het haar type niet. Als dat zo is, wordt het een drama.

Of gaat ze nu te veel van het negatieve uit?

Nu eerst het berichtje versturen.

Amanda onderwerpt haar jaszakken nog eens aan een nauwkeurige inspectie. Ze heeft die USB-stick toch in haar jaszak gedaan? Onrustig voelt ze nog eens en nog eens.

Marten, die juist de gang binnenkomt, kijkt haar onderzoekend aan. ‘Wat is er? Ben je iets kwijt?’

‘Die USB-stick,’ zegt Amanda benauwd. ‘Ik kan die USB-stick niet meer vinden. Ik weet zeker dat ik hem in mijn jaszak heb gedaan.’

‘Je bedoelt dat ding waar onze trouwfoto’s op staan?’

‘Ja. O Marten!’

‘Heb je die stick niet in een vakje van je tas gestopt?’

Amanda schudt haar hoofd. Ondanks dat gaat ze toch in haar tas op zoek. Nee, nergens te vinden.

‘Ik wilde de foto’s aan Jojanneke laten zien,’ vertelt ze. ‘Jojanneke was niet thuis, dus ik ben meteen op de fiets teruggekomen.’

‘Dan ben je hem misschien onderweg verloren?’ Marten kijkt haar vragend aan.

‘Ik ben bang van wel. Ik fiets terug. Het is nu nog licht.’

Op dat moment gaat haar mobieltje af. ‘Met Amanda.’

‘Met Jojanneke. Je bent hier aan de deur geweest.’

‘Ja, dat klopt. Jojan, ik ben...’

‘... mijn USB-stick kwijt,’ vult Jojanneke aan. ‘Ik heb hem gevonden. Hij lag hier op de mat.’

Amanda slaakt een zucht die uit haar tenen lijkt te komen. Ze knikt naar Marten en steekt haar duim op. ‘Jojan, je weet niet hoe dankbaar ik je ben. Ik was juist van plan om die route terug te fietsen in de hoop hem te vinden.’

‘Dat hoeft dus niet. Ik had je al een berichtje gestuurd, maar je reageerde er niet op. Vandaar dat ik je nu bel.’

Amanda kijkt beteuterd. ‘Had ik maar op mijn mobiel gekeken. Dat had me een grote schrik bespaard. Beloof me dat je snel hierheen komt. We moeten nodig bijkletsen.’

‘Volgende week kom ik een keer. Ik ben nu een paar dagen vrij en morgen ben ik de hele dag bij mijn ouders. Ik bel je gauw. En ik zal goed op je stick passen.’

‘Bedankt, Jojan!’

Amanda drukt haar mobiel uit en leest dan het berichtje dat Jojanneke naar haar heeft gestuurd. Wat een uil is ze dat ze niet eerder gekeken heeft.

‘Hij is terecht, Marten. Hij lag bij Jojanneke buiten op de mat.’

‘Gelukkig! Het zijn dan wel niet de foto’s van de fotograaf, maar op deze ben ik toch ook trots. Loop je nog even mee?’

Amanda knikt. Even een rondje langs de stallen en het erf. Ze weet dat het iedere avond, voordat ze naar bed gaan, een vaste gewoonte van Marten is om te zien of alles nog in orde is bij het vee. Hij heeft hart voor zijn dieren. Dat is een van de dingen waarom ze zo veel van hem is gaan houden.

Met de armen om elkaar heen lopen ze even later over het erf. Dit is iets waar Amanda nooit genoeg van kan krijgen: al die jonge dieren. Het is nu mei. In de vijf dagen dat ze weg geweest zijn, zijn er weer lammetjes geboren. Bij de kippen zijn de kuikentjes uit het ei gekropen en ook zijn er enkele kalfjes geboren. Maar ze weet dat koeien het hele jaar door kalven. Ook het paard Cindy verwacht binnen enkele dagen een veulentje.

Amanda ademt diep de buitenlucht in die gekruid is met allerlei luchtjes van de boerderij.

Ze is in de tijd dat ze bevriend is geraakt met Martens familie, van het boerenleven gaan houden. En in de twee jaar dat ze verkering had met Marten, heeft ze heel veel geleerd.

Voor het melken van de koeien draait ze haar hand niet meer om, ook al gaat het machinaal en wordt daarmee het melken makkelijker gemaakt. Ze helpt bij de geboorte van de kalfjes als dat nodig mocht zijn, en het gras maaien op de elektrische maaimachine is voor haar inmiddels ook een peulenschil. Zelfs een tractor besturen is voor haar niet meer vreemd.

‘Je bent een echte boerin geworden,’ had Marten vlak voor hun huwelijk trots opgemerkt.

‘Wat is een onechte boerin dan?’ plaagde ze terug.

Dat had haar een speelse stomp in de zij opgeleverd. Ze plagen elkaar

graag, maar proeven daarin de onderlinge liefde die ze voor elkaar voelen.

Cindy komt naar het hek gelopen. Amanda heeft enkele paardenkoekjes in haar zak gestopt. Ze legt ze plat op haar hand en even beroeren Cindy's zachte lippen de binnenkant van haar hand. Amanda aait haar zachtjes over de neus.

'Nog even, Cindy, dan ben je van het vrachtje verlost,' zegt ze.

Marten is over het hek geklommen om te zien of bij de merrie nog alles in orde is.

'Zover ik het kan bekijken, is er nog niets aan de hand,' zegt hij even later.

In een lenige sprong is hij weer over het hek en samen lopen ze naar de stal. De koeien zijn inmiddels gemolken en eten van het gras en de veebrokken.

Als ze in de schapenstal komen, associeert Amanda die ruimte meteen weer met die vreselijke stier. Hoe vaak is ze in de achterliggende paar jaar deze stal niet in geweest? En nog steeds komt ze niet los van die afschuwelijke herinnering. Ze vermoedt dat ze er altijd aan blijft denken wanneer ze hier is. Haar ogen glijden als vanzelf naar de hooiberg in de hoek van de schuur. Daar heeft ze zich in grote paniek verstopt toen die stier tegen de deur aan bonkte. Ze huivert opnieuw en duwt met alle macht die herinnering weg. Ze wilde dat ze het weg kon stoppen in een laatje dat ze vervolgens dicht kon schuiven om het nooit meer open te hoeven doen.

Waarschijnlijk zal haar dat nooit lukken. Laat ze daarom dankbaar zijn dat het goed is afgelopen en dat haar schoonvader dit alles heeft overleefd. Het heeft ook veel goeds opgebracht. Tussen Marten en zijn vader is het helemaal goed gekomen. En dat zou waarschijnlijk niet zijn gebeurd als dat ongeluk niet had plaatsgevonden.

Uiteindelijk is het door God zo bestuurd en daar kan ze nu troost uit putten.